

5. under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved Kommissionens beslutning K(2004) 4031⁽¹⁾ af 7. december 2004 om vedtagelse af listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det kontinentale biogeografiske område i henhold til Rådets direktiv 92/43/EF⁽²⁾ blev sagsøgernes ejendomme omfattet af beskyttelsesordningen i henhold til dette direktiv.

Sagsøgerne har bl.a. gjort gældende, at den påkrævede interesseafvejning mellem de mere tungtvejende almene interesser og rettighederne for de borgere og den lokale myndighed, der vil blive bebyrdet, ikke ligger til grund for den anfægtede beslutning.

Sagsøgerne har anført, at den anfægtede beslutning er i strid med direktiv 92/43/EØF, da det påkrævede grundlag til vurdering af den nødvendige finansiering ikke er blevet tilvejebragt korrekt, og da den aktionsplan, der skal vedtages i henhold til direktivets artikel 8, ikke er blevet udarbejdet og heller ikke ville have været tilstrækkelig.

Sagsøgerne har derefter gjort gældende, at den i direktiv 92/43/EØF påkrævede sammenhæng i nettet af bevaringsområder som følge af kompetencefordelingen i Østrig ikke er blevet iagttaget, hvorved bevaringsområderne i praktisk talt alle tilfælde faktisk ophører ved landegrænserne, hvilket efter sagsøgernes opfattelse er fællesskabsretligt og naturbeskyttelsesmæssigt urigtigt.

Endvidere er sagsøgerne af den opfattelse, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har undladt udtrykkeligt at fastslå, for hvilke arter og levesteder de lokaliteter, der nu er optaget på listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning, faktisk har fællesskabsbetydning.

Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at beslutningens indhold for så vidt angår de beskyttede lokaliteter, som berører sagsøgerne, bygger på fejlagtige oplysninger, hvorfor lokaliteterne således fejlagtigt er blevet erklæret for lokaliteter af fællesskabsbetydning for visse arter og levesteder.

⁽¹⁾ EUT L 382, s. 1.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21.5.1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206, s. 7).

Sag anlagt den 18. marts 2005 af Société des Plantations de Mbanga »SPM« mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-128/05)

(2005/C 171/39)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. marts 2005 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Société des Plantations de Mbanga »SPM«, Douala (Cameroun), ved advokat Pierre Soler-Couteaux.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionen og Rådet dømmes solidarisk til at erstatte det tab, som sagsøgeren har lidt, nemlig 15 163 825 EUR med renter efter den lovbestemte sats,
2. Kommissionen og Rådet tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren producerer, forarbejder og forhandler i Republikken Cameroun og i andre lande bananer bestemt til eksport. For at forhandle sine bananer på Fællesskabets område er sagsøgeren forpligtet til at erhverve importlicenser fra erhvervsdrivende importører, da sagsøgeren ikke har egenskab af erhvervsdrivende i fællesskabsbestemmelsernes forstand og ikke indgår i en europæisk eller multinational koncern.

Sagsøgeren har gjort gældende, at de erhvervsdrivende importører fordrejer fællesskabsbestemmelserne om den fælles importordning for bananer til deres fordel ved gennem en uforholdsmæssig høj pris for licenser at genindføre opkrævning af importtold for import af bananer med oprindelse i AVS-stater, som normalt er pålagt en nultold.

Sagsøgeren har anført, at ved at undlade at tage en klart særskilt kategori erhvervsdrivende i banasektoren i betragtning, nemlig den kategori AVS-producenter, der er »uafhængige«, fordi de hverken er erhvervsdrivende eller indgår i store europæiske eller multinationale koncerner, og ved at undlade at træffe egnede foranstaltninger til at afhjælpe følgerne heraf, skønt Kommissionen er forpligtet til at undgå at forstyrre de normale handelsforbindelser mellem personer, der befinder sig på forskellige steder i handelskæden, har Rådet og Kommissionen udvist en adfærd, som kan pådrage dem ansvar uden for kontraktforhold.

Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig åbenbar tilsidesættelse af grænserne for Rådets og Kommissionens skøn og har til støtte herfor påberåbt sig fem anbringender, nemlig:

- indførelse af en lovgivning, som begunstiger konkurrencestridig praksis,
- manglende foranstaltninger til at afbøde disse konkurrencestridige virkninger;
- tilsidesættelse af principperne om beskyttelse af den berettigede forventning og om retssikkerhed,
- tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling og
- tilsidesættelse af princippet om fri erhvervsudøvelse

Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig tilsidesættelse fra de erhvervsdrivendes side af artikel 81 EF og 82 EF.

Sag anlagt den 14. april 2005 af Nederlandse Vakbond Varkenshouders m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-151/05)

(2005/C 171/40)

(Processprog: nederlandsk)

pæiske Fællesskaber af Nederlandse Vakbond Varkenshouders, Lunteren (Nederlandene), Marius Schep, Lopik (Nederlandene), og Nederlandse Bond van Handelaren in Vee, Haag (Nederlandene), ved advokat Johannes Kneppelhout og advokat Monique Charlotte van der Kaden.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold i påstanden om annullation.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 21. december 2004, hvorved en fusion erklæres for forenelig med fællesmarkedet (sag nr. IV/M.3605 — SOVION/HMG).

Sagsøgerne har anført, at Kommissionen har tilsidesat artikel 2, 6 og 8 i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser⁽¹⁾ (»EF-fusionsforordningen«). Ifølge sagsøgerne har Kommissionen med urette besluttet, at den påtænkte fusion ikke giver anledning til problemer for konkurrencen på markedet for køb af levende svin og søer til slagtning, og at der ikke opstår en dominerende stilling på det relevante marked. Sagsøgerne har herved anført, at Kommissionen i nogle betragtninger til den anfægtede beslutning har anvendt en urigtig afgrænsning af det relevante produktmarked ved, at det inddrager markedet for søer i markedet for svin. Endvidere har Kommissionen ifølge sagsøgerne afgrænset det geografiske marked urigtigt.

Sagsøgerne har ligeledes påberåbt sig en tilsidesættelse af begrundelsesprincippet og princippet om god forvaltningsskik. Ifølge sagsøgerne har Kommissionen givet sagsøgerne utilstrækkelig lejlighed til at forklare deres opfattelse og ladet de af dem forelagte oplysninger ude af betragtning.

⁽¹⁾ EFT L 24, s. 1.